

ПЕРША НЕДІЛЯ АДВЕНТУ

Адвент нагадує про подвійне пришестя Господа. З одного боку, він допомагає нам пережити разом із літургією Церкви дні, що передували народженню Месії у Вифлеємі; з іншого боку, він нагадує нам, що Господь має повернутися, як і обіцяв.

Адвент представляється нам як час очікування. Підготовка до прийняття Того, хто має прийти. Але це очікування не може бути лише пасивним, воно вимагає внутрішньої готовності. Літургія цього часу використовує фіолетовий колір, щоб нагадати, що це час покаяння. Хоча покаяння не має такої ж інтенсивності, як у Великому пості, його не можна залишати осторонь.

І Ісус у Євангелії зазначає: будьте обережні, «нехай ваш розум не затуманюється пороком, пияцтвом і турботами життя, і нехай той день не настане для вас раптово». Однією з небезпек Адвенту є те, що люди передчасно починають готуватися до різдвяних свят. Вулиці прикрашають вогнями, а у вітринах магазинів вже з'являються святкові символи Різдва. Часто навіть у самих родинх святкування починаються заздалегідь. З духовної точки зору це не правильно, тому що Церква перебуває в періоді очікування. І дуже важливо не дозволити, щоб час цього світу (який визначається комерційними інтересами чи іншими мотивами) переважав час Церкви. Літургія вчить нас жити в синхронізації з Церквою, і як християни ми повинні намагатися дотримуватися її вказівок.

Щоб досягти цього, важливо молитися разом із псалмистом: «Господи, навчи мене своїх шляхів, навчи мене ходити твоїми стежками, веди мене по правді; навчи мене, бо Ти є мій Бог і Спаситель». Просячи Бога навчити нас Його шляхів, ми визнаємо, що перед нами відкривається багато інших альтернатив: тих, що пропонує світ. Його шляхи сповнені привабливості та зручностей, але це не шлях Господній.

Адвент нагадує нам, що спасіння приходить від Бога. Світ не може спастися сам. Люди не можуть відволікатися на задоволення та розваги, думаючи, що вже досягли щастя. Навпаки, Господь повинен терміново прийти, щоб нас спасти. І в ці дні ми маємо посилити нашу молитву: «Прийди, Господи, не затримуйся!».

Євхаристія ставить нас у точку нашої найочевиднішої реальності. Христос є Миром, але війна все ще триває. Христос переміг смерть, але ми продовжуємо вмирати. Христос є Прощенням, але ми продовжуємо спокушатися і грішити. Христос є істиною, але все ще існує брехня, і християни продовжують переслідуватися, катуватися і вбиватися. Христос є милосердям, але нам все ще важко прощати. Христос дарує нам свою Любов, але ми все ще плутаємо любов з егоізмом і не завжди любимо від щирого серця. Христос є Спасінням, але очевидно, що ми ще не спасенні. Певним чином ми спасенні, але очевидно, що ще не повністю. Ми святкуємо Різдво не тому, що Господь нас спас, а щоб Він нас остаточно спас. Прийди, Господи Ісусе.

Тому на кожній Месі ми повинні говорити: «Ми сповіщаємо про Твою смерть, проголошуємо Твоє воскресіння, прийди, Господи Ісусе». І навіть більше: «Господи, я не гідний, щоб Ти увійшов до мого дому, але одне Твоє слово достатньо, щоб зцілити мене». Я все ще відчуваю себе негідним причащатися, я все ще не здоровий, і прошу Христа сказати лише одне слово, слово спасіння, прощення і життя, яке Він скаже в кінці моїх днів і в кінці історії. Прийди, Господи Ісусе.

Нехай урочистість Непорочного Зачаття принесе нам справжнє навернення і впевненість у Божому милосерді.